

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 27 maja 2024 r.

DIH-3.707.49.2024.MB „informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

DECYZJA DIH-3.72.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 poz. 572), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr 16/2024 Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 lutego br. (nr akt: NRU.8361.698.2023), na mocy której wymierzono przedsiębiorcy MARKETING INVESTMENT GROUP S.A. z siedzibą w Krakowie karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

- 1) **uchyła zaskarżoną decyzję w całości,**
- 2) **orzeka co do istoty sprawy w ten sposób, że przedsiębiorcy MARKETING INVESTMENT GROUP S.A. z siedzibą w Krakowie wymierza karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).**

UZASADNIENIE

W dniach 21 i 28 listopada 2023 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Opolski WIH” lub „organ pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia NRU.698.2023 z 21 listopada 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie, należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx xxxxxxxxxxxxxxxxxxx xxxxxxxx xxxx xxxxxxxxxxxxxx xxxxx], zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) - dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, 27 października 2023 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (NRU.8361.698.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania

przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) - dalej jako „ustawa o cenach”. Pismo odebrano 31 października 2023 r.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH sprawdzili uwidocznienie cen 15 produktów znajdujących się na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowanych kolorową etykietą z symbolem „%”, czyli oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach. Zakwestionowano oznakowanie ceną 3 produktów, przy których na etykietach cenowych umieszczono: cenę po obniżce, najniższą cenę z 30 dni przed obniżką oraz cenę początkową, przy czym najniższa cena tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki była niższa (2 rodzaje produktów) lub równa (1 rodzaj produktu) niż obowiązująca cena po obniżce (cena promocyjna). Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 28 listopada 2023 r. i załącznikach (nr akt kontroli: NRU.8361.698.2023). Przedsiębiorca nie wniósł uwag do protokołu kontroli.

Na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) - dalej jako: „Kpa”, Opolski WIIH zawiadomieniem z 16 stycznia 2024 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach w związku z naruszeniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano na podstawie art. 10 § 1 Kpa, że stronie przysługuje prawo czynnego udziału w postępowaniu, tj. zapoznania się z aktami sprawy, oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, a także w każdym stadium postępowania wypowiedzieć się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Dodatkowo Opolski WIIH wezwał przedsiębiorcę do przedstawienia informacji dotyczącej wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w roku 2022 r.

W piśmie z 31 stycznia 2024 r. strona przekazała informację o wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w roku obrotowym rozpoczynającym się 1 lutego 2022 r. i kończącym się 31 stycznia 2023 r. Dodatkowo przedstawiła swoje stanowisko w sprawie i wniosła o nienakładanie na nią kary pieniężnej. W ocenie strony, nie naruszyła ona art. 4 ust. 1-5

ustawy o cenach, ponieważ w sposób widoczny ujawniła „cenę omnibusową”, a zatem zapewniła możliwość rzetelnego porównania cen i nie działała w żadnym stopniu w celu pokrzywdzenia klientów. Podniosła również, że przyjęcie interpretacji zaproponowanej przez Opolskiego WIIH może działać na niekorzyść konsumentów poprzez brak możliwości oferowania obniżek. Przytaczając art. 4 ust. 2 ustawy o cenach podniosła, że przepis ten ma na celu zapewnienie transparentności informowania o cenach poprzez ujawnienie dodatkowej ceny z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, nie dotyczy natomiast polityki cenowej przedsiębiorców. Na potwierdzenie swojego stanowiska strona wskazała fragment uzasadnienia do projektu ustawy o cenach. Zdaniem strony waga naruszenia jest znikoma, bowiem tylko przy 3 produktach ujawniono nieprawidłowości, a jej działanie nie godziło w żadnym stopniu w interesy konsumentów.

Dnia 16 lutego 2024 r. Opolski WIIH, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach oraz art. 104 § 1 Kpa wydał decyzję nr 16/2024 (nr akt: NRU.8361.698.2023), na mocy której wymierzono

przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.

Dnia 20 marca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Opolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji, w którym strona zarzuciła naruszenie art. 6 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, art. 7, 8, 77 § 1 Kpa, art. 107 § 3 Kpa i wniosła o uchylenia w całości decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy ewentualnie o uchylenie w całości decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Ponadto strona wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów: wyciągu z dokumentu wydanego przez Prezesa UOKiK pt. „Informacja o obniżce ceny” z 2023 roku oraz protokołu z dnia 20 września 2023 roku z kontroli Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie.

Pismem z 126 marca 2024 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr 16/2024 Opolskiego WIIH z 16 lutego 2024r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Natomiast art. 4 ust. 2 ww. ustawy wskazuje, że w każdym przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru lub usługi obok informacji o obniżonej cenie uwidacznia się również informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 4 ust. 1-5.

Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, wynosi do 20 000 zł.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji nr 16/2024 Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 16 lutego 2024 r. (sygn. akt: NRU.8361.698.2023), na mocy której na przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.

W toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadził dokładną analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty strony zawarte w odwołaniu. Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o informowaniu o cenach, co spowodowało konieczność nałożenia przez Opolskiego WIH kary pieniężnej.

Ustalenia kontroli dały podstawę do wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Opolski WIH wydając w dniu 16 lutego 2024 r. decyzję nr 16/2024 wskazał naruszenie art. 4 ust. 1 ww. ustawy, jednakże w ocenie Prezesa UOKiK doszło do naruszenia art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Organ drugiej instancji w wyniku analizy zgromadzonego materiału w sprawie zauważa, że przy 3 produktach oferowanych do sprzedaży po obniżonej cenie, ceny były uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości ponieważ komunikaty dotyczące korzyści z obniżek nie odnosiły się do najniższej ceny z okresu 30 dni poprzedzających obniżkę. Należy podkreślić, że w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru jest obowiązek uwidocznienia obok informacji o obniżonej cenie również informacji o najniższej cenie tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki na co wskazuje art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Uwidocznione przy zakwestionowanych towarach ceny sugerowały, że towar sprzedawany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena była tożsama lub wyższa niż obowiązująca dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed ogłoszeniem obniżki. Taki przekaz wywołuje u konsumenta przekonanie o promocji, której w rzeczywistości nie ma, co wskazuje, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Taki sposób prezentacji informacji cenowej nie jest czytelny dla konsumenta i nie spełnia wymogów art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 4 ust. 2 ww. ustawy. Zaznaczyć przy tym należy, że artykuł określający wysokość sankcji z tytułu przedmiotowego naruszenia, tj. art. 6 ust. 1 wskazuje, że jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Zatem zmiana kwalifikacji czynu przez Prezesa UOKiK nie ma wpływu na rozstrzygnięcie.

W ocenie Prezesa UOKiK zgromadzony w sprawie materiał jest rzetelny i spójny. Stwierdzony w toku kontroli stan faktyczny został opisany w stanowiącym akt sprawy protokole kontroli oraz załącznikach. Co więcej, zarówno stan faktyczny, jak i stwierdzone naruszenie

przepisów ustawy o cenach, a co za tym idzie konieczność nałożenia kary pieniężnej, nie budzi wątpliwości organu drugiej instancji.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdził, że w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę stwierdzony stan faktyczny, należy wskazać na naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Prezes UOKiK uchylił skarżoną decyzję oraz wydał decyzję orzekającą w sprawie co do istoty w ten sposób, że wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 800 zł (słownie: osiemset złotych) z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Organ drugiej instancji orzekając jak powyżej, tak jak organ pierwszej instancji, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnił kryteria wymiaru kary wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, tj. stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o cenach przez przedsiębiorcę oraz uzyskane przez niego korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków, wielkość jego obrotów i przychodu, a także sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

Oceniając stopień naruszenia obowiązków, Prezes UOKiK podobnie jak Opolski WIIH, uznał że strona jest odpowiedzialna za wywołanie u konsumentów błędnego wrażenia obniżki cen przy 3 produktach na 15 poddanych kontroli. Informacja o najniższej cenie w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki umieszczona na etykiecie cenowej tych produktów była równa lub niższa niż aktualna cena sprzedaży po cenie obniżonej. Ponadto produkty te były oferowane na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowane kolorową etykietą z symbolem „%”. Praktyka taka może wywołać u konsumenta przekonanie o promocji, podczas gdy w rzeczywistości oferowane towary nie są objęte obniżką, gdyż w okresie 30 dni przed wprowadzeniem prezentowanej ceny sprzedaży konsument mógł kupić towar jeszcze taniej. Cena produktu, obok jego marki i przeznaczenia, jest podstawowym czynnikiem determinującym wybór danego towaru spośród innych dostępnych w ofercie handlowej. A prawidłowe zaprezentowanie obniżki względem najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonania świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miało na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych

informacji dotyczących cen. Nowe regulacje mają zapobiec sztucznym zawyżaniom cen tuż przed ich „obniżką”, tak aby zwiększyć „atrakcyjność” oferty. Rozwiązaniem tego problemu jest właśnie wskazywanie obok ceny po obniżce najniższej ceny z okresu 30 dni przed wprowadzeniem obniżki oraz podawanie obliczanej obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Ponadto Prezes UOKiK uznaje wagę i skalę stwierdzonego naruszenia za znaczne. Strona uwidoczniała ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości - wskazując korzyść konsumenta jedynie względem innej ceny niż najniższa cena z 30 dni przed obniżką - przy 3 rodzajach towarów na 15 skontrolowanych, co stanowi 20 % wszystkich skontrolowanych. Naruszenie obowiązków uwidaczniania informacji cenowych stwierdzono w dniu kontroli.

Prezes UOKiK wziął pod uwagę, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o cenach. Należy jednak zauważyć, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli i o jej zakresie przedmiotowym. Zawiadomienie strona odebrała 31 października 2023 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 21 listopada 2023 r. Zatem miała ona, wystarczająco dużo czasu, by przygotować się do kontroli i wyeliminować ewentualne nieprawidłowości.

Wymierzając karę pieniężną uwzględniono również wielkości obrotów i przychodu na podstawie informacji przekazanej przez stronę w piśmie z dnia 31 stycznia 2024 r.

Przesłanka dotycząca sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach trans granicznych nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola przeprowadzona przez Inspekcję Handlową nie jest kontrolą przeprowadzoną w sprawach transgranicznych, tj. działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze prowadzonej przez przedsiębiorcę.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 800 zł jest właściwa do spełnienia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta (Dz. Urz. UE. L Nr 328, str. 7), dalej jako: „dyrektywa Omnibus” i proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o cenach kara za niedopełnienie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy wynosi do 20 000 zł.

W odwołaniu przedsiębiorca zarzucił naruszenie:

- art. 6 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach poprzez nałożenie na stronę kary pieniężnej w wysokości 800,00 zł z tytułu ujawnionego w toku kontroli niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy podczas gdy zgodnie z tym przepisem sprzedawca zobowiązany jest jedynie do uwidocznienia ceny w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, a nie do ustalenia ceny na poziomie niższym niż cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach,

- art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 20 w związku z art. 22 w związku z art. 31. ust. 3 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię prowadzącą do wniosku, że aktualna cena towaru lub usługi musi być niższa niż cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach, podczas gdy zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy sprzedawca zobowiązany jest jedynie do uwidocznienia ceny w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, a uznanie, że aktualna cena musi być niższa niż cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki prowadzi w swojej istocie do ingerencji przez organ publiczny w sposób ustalania cen przez prywatnego przedsiębiorcę, pomimo braku podstawy w powszechnie obowiązujących przepisach praw oraz pomimo braku ważnego interesu publicznego, co stanowi nieuprawnione ograniczenie wolności działalności gospodarczej, o której mowa w art. 20 i 22 Konstytucji RP.

Odnosząc się do powyższych zarzutów strony, Prezes UOKiK wskazuje, że prezentowanie obniżek cen może być wskazane konkretną wartością np. procentową lub też bez wskazywania wartości obniżki, jednakże zawsze wskazanie korzyści konsumenta musi się odnosić do najniższej ceny, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów, miało na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen. Regulacje te mają zapobiec sztucznym zawyżaniom cen tuż przed ich „obniżką”, tak aby zwiększyć „atrakcyjność” oferty. Rozwiązaniem tego problemu jest właśnie wskazywanie korzyści konsumenta względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zgodnie z założeniami dyrektywy Omnibus, aby można było mówić o obniżce ceny to powinna być ona liczona w stosunku do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki a nie innej ceny np. ceny rzeczywistej (regularnej). Jedynie odniesienie do najniższej ceny z 30 przed obniżką faktycznie świadczy, że mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu.

Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że jeżeli przedsiębiorca informuje o obniżce ceny zobowiązany jest wskazywać korzyści wynikające z obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Natomiast za nieprawidłowe należy uznać wskazanie obniżki wyłącznie w odniesieniu do innej ceny np. ceny regularnej czy początkowej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK z całą stanowczością stwierdza, że w sytuacji, gdy komunikowane jest, że produkt oferowany jest w cenie obniżonej, a w rzeczywistości nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od najniższej obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżoną ceną produktu lub uwidoczniona najniższa cena z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki nie została wskazana prawidłowo. W przedmiotowej sprawie jak zostało ustalone w toku kontroli przedsiębiorca prawidłowo wskazał najniższą cenę z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Tym samym w przypadku 3 partii produktów, dla których nowa cena była tożsama lub wyższa niż najniższa obowiązująca dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki,

Opolski WIIH prawidłowo ustalił, że uwidocznienie na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowanych kolorową etykietą z symbolem „%” produktów z taką informacją cenową sugerowało, że oferowane są one w cenie obniżonej, a w rzeczywistości konsument dokonywał zakupu produktu w cenie tożsamej lub wyższej z obowiązującą najniższą ceną z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Zarówno w ocenie Opolskiego WIIH, jak i organu drugiej instancji należało uznać, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

W tym miejscu należy podkreślić, że prawidłowe podawanie cen, w tym cen towarów, dla których w jakikolwiek sposób sugerowana jest obniżka ich cen, jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonanie świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Przepisy dotyczące uwidaczniania cen nakładają na przedsiębiorców obowiązek informowania o cenach - a co za tym idzie również o obniżkach - w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Wymogi te należy stosować nie tylko do treści informacji o najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, lecz także do jej formy, która ma zapewnić jasność i zrozumiałość, a także umożliwiać łatwe porównanie cen i ocenę korzyści płynących z promocji.

W przedmiotowej sprawie strona informuje konsumenta o promocji, której w rzeczywistości nie ma, gdyż „cena promocyjna” jest tożsama lub wyższa niż cena jaka obowiązywała przez ostatnie 30 dni przed ogłoszeniem promocji. Oczywiście przedsiębiorca może swobodnie kształtować ceny, ale nie może informować o obniżce ceny produktu, w przypadku gdy odnosi się do innej ceny niż najniższa z 30 dni przed ogłoszeniem obniżki. Strona zakomunikowała obniżkę cen w związku z czym zaistniał przypadek „informowania o obniżeniu ceny towaru”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy o cenach. Strona obniżyła ceny produktów objętych akcją promocyjną wyłącznie względem innej niż najniższa cena z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, co jak wskazano wcześniej jest nieprawidłowe. Prezentowanie korzyści względem innych cen jest dopuszczalne jedynie dodatkowo i w równorzędny sposób jak korzyści naliczanych od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie korzyści obliczanych wyłącznie w odniesieniu do innych cen narusza przepisy w zakresie sposobu uwidaczniania cen, ponieważ jest to sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający porównanie cen. Prawidłowe podawanie cen, w tym cen towarów, dla których w jakikolwiek sposób sugerowana jest obniżka ich cen, jest jednym z ważniejszych czynników mających wpływ na podjęcie decyzji o zakupie towaru przez konsumenta i umożliwia dokonania świadomego i korzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru. Przepisy dotyczące uwidaczniania cen nakładają na przedsiębiorców obowiązek informowania o cenach - a co za tym idzie również o obniżkach - w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Wymogi te należy stosować nie tylko do treści informacji o najniższej cenie z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, lecz także do jej formy, która ma zapewnić jasność i zrozumiałość, a także umożliwiać łatwe porównanie cen i ocenę korzyści płynących z promocji.

Tym samym Prezes UOKiK zgadza się z Opolskim WIIH, że sposób prezentowania ceny, która jest równa lub wyższa od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, dlatego że została odniesiona do innej ceny, budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji i należy więc uznać, że ceny zostały uwidocznione w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. W ocenie Prezesa UOKiK stanowi to jednak naruszenie art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że zaprezentowane wyżej stanowisko w żadnym razie nie powoduje ingerencji organu publicznego w sposób ustalania cen przez przedsiębiorcę, a tym samym nie stanowi ograniczenia wolności działalności gospodarczej, o której mowa w art. 20 i 22 Konstytucji RP. Przedsiębiorca może swobodnie kształtować ceny, ale nie może komunikować konsumentom obniżki cen i wykazywać korzyść konsumenta jedynie względem innej ceny niż najniższa cena sprzed 30 dni przed obniżką. Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że konsumentom zakomunikowano obniżkę cen poprzez zamieszczenie kwestionowanych produktów na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowanych kolorową etykietą z symbolem „%”, a tym samym przy uwidacznianiu cen miały zastosowanie przepisy art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o cenach. Przy czym należy podkreślić, że nie zwalnia to przedsiębiorcy z obowiązku uwidocznienia informacji cenowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen.

Wprowadzenie art. 4 ust. 2 ustawy o cenach nastąpiło ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 grudnia 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581) i było wynikiem transpozycji art. 6a dyrektywy 98/6/WE. Zgodnie z regulacją unijną, w każdym ogłoszeniu o obniżce ceny podaje się wcześniejszą cenę stosowaną przez podmiot gospodarczy przez określony okres przed zastosowaniem obniżki ceny. Wcześniejsza cena oznacza najniższą cenę stosowaną przez podmiot gospodarczy w okresie, który nie może być krótszy niż 30 dni przed zastosowaniem obniżki ceny. W grudniu 2021 r. Komisja Europejska wydała Zawiadomienie Komisji - Wytyczne dotyczące wykładni i stosowania art. 6a dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE C Nr 526, s. 130, dalej „Wytyczne”), dalej jako: „Wytyczne Komisji”. Zaprezentowała tam wskazówki dotyczące wykładni i stosowania przepisów w sprawie ogłoszeń o obniżkach cen. W art. 6a dyrektywy 98/6/WE uregulowano kwestię przejrzystości obniżek cen, wprowadzając przepisy szczegółowe mające zapewnić, aby obniżki rzeczywiście miały miejsce. Artykuł 6a ma zapobiec sztuczному zawyżaniu ceny odniesienia przez podmioty gospodarcze lub wprowadzaniu konsumentów w błąd, jeżeli chodzi o wysokość obniżki. Zwiększa on przejrzystość i gwarantuje, że po ogłoszeniu obniżki cen konsumenci faktycznie zapłacą mniej. Nowy przepis dotyczący obniżek cen umożliwia ponadto organom kontroli łatwiejsze sprawdzenie uczciwości obniżek cen, ponieważ określa jasne zasady dotyczące „wcześniejszej” ceny odniesienia, która musi być podstawą ogłaszanej obniżki. (patrz Ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług. Komentarz red. prof. dr hab. Konrad Osajda 2023 wyd. 2).

Organ drugiej instancji podkreśla, że Opolski WIIH wbrew temu co twierdzi strona, nie uznał za nieprawidłowy mechanizmu ustalania cen przez przedsiębiorcę, a wskazał, że sposób prezentowania ceny, która jest równa lub wyższa od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji. Prezes UOKiK raz jeszcze podkreśla, że prezentowanie korzyści z obniżki ceny wyłącznie względem ceny regularnej (lub innej wartości wykorzystywanej przez przedsiębiorcę jako punkt odniesienia niebędącej najniższą ceną z 30 dni przed obniżką) może wprowadzać w błąd ze względu na brak podania w równorzędny sposób korzyści względem najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, a tym samym nie może być uznane za prezentowanie informacji cenowych w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości. Informowanie o korzyści cenowej wyłącznie w odniesieniu do ceny innej niż najniższa cena z okresu 30 dni przed obniżką jest informacją, która nie odzwierciedla rzeczywistej korzyści cenowej dla konsumenta z tytułu promocji, a tym samym takie wskazanie informacji o cenie jest niejednoznaczne i budzące wątpliwości.

Strona w odwołaniu powołuje się ponadto na wyjaśnienia Prezesa UOKiK „Informacja o obniżce ceny” z 2023 r. (dalej jako: „Wytyczne prezesa UOKiK). Organ drugiej instancji zgadza się z twierdzeniem strony, że ww. Wytyczne nie uniemożliwiają sprzedawcy podania innych cen odniesienia przy ogłaszaniu obniżki ceny, pod warunkiem że takie dodatkowe ceny odniesienia są wyraźnie wyjaśnione, nie wprowadzają w błąd i nie odwracają uwagi konsumenta od „wcześniejszej” ceny, tj. najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Należy jednak zauważyć, że Wytyczne Prezesa UOKiK wyraźnie wskazują, że wielkość obniżki musi być obliczona w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Zatem jeżeli przedsiębiorca chce podać inną cenę odniesienia np. cenę regularną, nie jest to zabronione, ale nie zwalnia go z obowiązku odniesienia korzyści cenowej do najniższej ceny towaru z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Przedsiębiorca ma również możliwość wskazania ceny regularnej, jednakże musi on przede wszystkim w przypadku ogłoszenia obniżki ceny towaru uwidocznić wszystkie informacje cenowe wynikające z ustawy o cenach, w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen, tj.: obniżoną cenę, cenę jednostkową oraz informację o najniższej cenie tego towaru lub tej usługi, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK odmawia przeprowadzenia dowodu z załączonego do odwołania wyciągu z dokumentu Wytyczne Prezesa UOKiK w celu wykazania sprzeczności stanowiska Opolskiego WIIH ze stanowiskiem Prezesa UOKiK w zakresie obowiązków przedsiębiorców dotyczących informowania o cenach. Jak wykazano wyżej stanowiska obu organów w ww. sprawie są zbieżne.

Dodatkowo strona zarzuciła Opolskiemu WIIH naruszenie przepisów:

- art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa poprzez błędne ustalenie, że cena promocyjna nie została naliczona względem najniższej ceny z 30 dni poprzedzających obniżkę z jednoczesną sugestią, że została naliczona względem innej ceny, podczas gdy strona nie prezentuje na metkach w sklepach stacjonarnych żadnych procentowych czy

kwotowych promocji, a zatem sposób prezentacji ceny aktualnej nie uwzględnia referowania do jakiegokolwiek innej ceny,

- art. 8 Kpa w związku z art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa poprzez błędne uznanie że aktualna cena towaru lub usługi musi być niższa niż cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, podczas gdy Małopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Krakowie prowadząc uprzednio kontrolę w sprzedażowej aplikacji mobilnej strony (znak sprawy: WN.8361.298.2023) uznał, że cena aktualna towaru lub usługi może być niższa lub równa cenie z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a zatem doprowadzono do sytuacji, w której sposób działania przedsiębiorców w takim samym stanie faktycznym jest różny w zależności od regionu lub kanału sprzedaży, co narusza zasadę zaufania do władzy publicznej oraz zasadę równego traktowania,
- art. 107 § 3 Kpa w związku z art. 11 Kpa w związku z art. 8 Kpa poprzez sformułowanie uzasadnienia decyzji w sposób niepełny, uniemożliwiający ocenę, w jaki sposób organ uznał, że sposób prezentacji cen przez stronę dezorientuje i utrudnia klientom dokonanie oceny, czy zakup towaru jest rzeczywiście opłacalny, podczas gdy Opolski WIH nie zakwestionował sposobu prezentacji cen, a jedynie zastosowany przez stronę mechanizm ustalania cen.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że artykuły 7, 8, 11 oraz 77 Kpa i 107 Kpa, określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Na podstawie całokształtu materiału dowodowego organ ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona, a podjęte przez organ rozstrzygnięcie oraz okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia powinny znaleźć odzwierciedlenie w decyzji spełniającej wymogi określone w art. 107 Kpa.

Dodatkowo Prezes UOKiK zwraca uwagę, że Andrzej Wróbel w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią

zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). Ponadto uzasadnienie decyzji powinno być skonstruowane w sposób umożliwiający realizację zasady ogólnej przekonywania (art. 11 KPA), a także objaśniać tok myślenia prowadzący do zastosowania konkretnego przepisu prawnego w sprawie. Motywy decyzji muszą być tak ujęte, aby strona zainteresowana mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przestanków faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ przy wydaniu decyzji” (WSA w Bydgoszczy w wyr. z 9.4.2015 r., II SA/Bd 82/15, Legalis).

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Opolski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach działań kontrolnych, przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa. Analiza akt sprawy wykazała, że Opolski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na ustaleniach kontroli opisanych w protokole kontroli NRU.8361.698.2023 wraz z załącznikami.

Zgodnie art. 76 § 1 kpa protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Z protokołu kontroli sporządzonego przez Opolskiego WIIH wynika, że w dniu kontroli tj. 21 listopada 2023 r. przedsiębiorca uwidoczniał przy 3 produktach (na 15 skontrolowanych) etykiety cenowe, na których zamieszczona najniższa cena tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki była niższa (2 rodzaje produktów) lub równa (1 rodzaj produktu) niż obowiązująca cena promocyjna. Należy więc uznać, że cena promocyjna nie została naliczona względem najniższej ceny tego towaru, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Prezes UOKiK jeszcze raz podkreśla, że w przypadku gdy strona informuje o obniżce cen produktów, niezależnie czy

wskazuje procentowe czy kwotowe promocje, zobowiązana jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. A w przypadku, gdy nowa cena jest tożsama bądź wyższa, od rzeczywistej najniższej ceny obowiązującej dla danego towaru w ciągu ostatnich 30 dni przed obniżką, to nie mamy do czynienia z obniżką więc cena została podana w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Jednocześnie Prezes UOKiK ponownie podkreśla, że prezentowanie korzyści względem ceny regularnej jest dopuszczalne jedynie dodatkowo w stosunku do naliczania korzyści od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką. Prezentowanie obniżek (wartościowo lub nie) liczonych wyłącznie w odniesieniu do innych cen, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, a tym samym uwidacznianie ceny promocyjnej równej lub wyższej od najniższej ceny z 30 dni przed obniżką, budzi wątpliwości co do istnienia faktycznej obniżki ceny i korzyści płynących z promocji i w ocenie organu drugiej instancji co narusza art. 4 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o cenach.

Organ drugiej instancji ponownie wskazuje że, celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług.

Przepisy ustawy o cenach są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nieznajomość przepisów lub ich niewłaściwa interpretacja nie zwalnia z obowiązku prawidłowego uwidaczniania cen oraz informacji o obniżonej cenie. Strona, w przypadku informowania o obniżeniu ceny towaru, była zobowiązana do przekazania konsumentom informacji o cenie, która obowiązywała w okresie 30 dni przed wprowadzeniem obniżki i informacji o obniżonej cenie przedstawionej w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości i w przypadku 3 partii produktów obowiązkom tym uchybiła.

Prezes UOKiK analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego (w tym korespondencję strony skierowaną zarówno do organu pierwszej jak i drugiej instancji) stwierdza, że Opolski WIIH wydając decyzję nr 16/2024 z 16 lutego 2024 r. uwzględnił wszystkie okoliczności sprawy i prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy w sprawie. Strona nie przedstawiła żadnego dowodu podważającego ustalony przez organ pierwszej instancji i udokumentowany w protokole kontroli z 28 listopada 2023 r. (nr akt: NRU.8361.698.2023) stan faktyczny.

Zarzucając Opolskiemu WIIH niepełne uzasadnienie decyzji strona przywołała również zasadę przekonywania zawartą w art. 11 Kpa oraz zasadę pogłębiania zaufania wyrażoną w art. 8 Kpa. Art. 11 Kpa nakazuje wyjaśnianie stronie zasadność przesłanek w oparciu o które zostały wydane decyzje w toku postępowania administracyjnego tak, aby w miarę możliwości przekonać stronę do wykonania decyzji bez stosowania środków przymusu. Tak więc uzasadnienie decyzji powinno dokładnie wyjaśniać stronie zasadności i podstaw jej wydania. Prezes UOKiK podkreśla, że zgodnie z art. 107 § 3 Kpa uzasadnienie decyzji nr 16/2024

Opolskiego WIIH z 16 lutego 2024 r. wskazuje fakty, które organ pierwszej instancji uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł, jak również wyjaśnia podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Opolski WIIH odniósł się i rzetelnie omówił do fakty istotne dla sprawy, a zwłaszcza mające znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Podobnie zarzuty strony naruszenia art. 8 Kpa nie znajdują w ocenie Prezesa UOKiK uzasadnienia. Z zasady wyrażonej w powyższym artykule wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117).

W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Opolski WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego.

W odwołaniu strona podniosła, że Opolski WIIH uznał, że aktualna cena towaru lub usługi musi być niższa niż cena z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, podczas gdy Małopolski WIIH prowadząc kontrolę przedsiębiorcy (znak sprawy: WN.8361.298.2023) uznał, że cena aktualna towaru lub usługi może być niższa lub równa cenie z ostatnich 30 dni przed wprowadzeniem obniżki. Strona wniosła również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z protokołu z dnia 20 września 2023 roku z kontroli Małopolskiego WIIH (znak sprawy: WN.8361.298.2023).

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK raz jeszcze podkreśla, że w przypadku, gdy przedsiębiorca informuje o obniżce cen produktów, zobowiązany jest do wskazania obniżki w odniesieniu do najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, tym samym aktualna cena nie może być ani jej równa ani od niej wyższa. Ponadto Prezes UOKiK podkreśla, że Opolski WIIH i Małopolski WIIH są odrębnymi i niezależnymi od siebie organami. Każdy z nich przeprowadził kontrolę, dokonał ustalenia stanu faktycznego i podjął decyzję, czy ma podstawy do wszczęcia postępowania i nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Nie można w opinii organu drugiej instancji, przyjąć że jeżeli Małopolski WIIH nie zakwestionował prawidłowości uwidocznienia cen w toku prowadzonej przez siebie kontroli, to uznanie przez Opolskiego WIIH za nieprawidłowe uwidocznienie aktualnej ceny równej lub wyższej od najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki jest niezgodne z przepisami. Tym samym Prezes UOKiK uznał wniosek strony dopuszczenie i przeprowadzenie

dowodu z protokołu z dnia 20 września 2023 roku z kontroli Małopolskiego WIH za niezasadny.

Prezes UOKiK jeszcze raz podkreśla, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole. Akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania, które przeprowadził, uwzględniający również wyjaśnienia strony. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące niniejsze przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie, co szeroko omówiono wcześniej, bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniała informacji o cenach w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w ramach instytucji przewidzianej w art. 189f Kpa.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W przedmiotowej sprawie strona nie usunęła stwierdzonych nieprawidłowości. W trakcie kontroli ustalono, że strona na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowane kolorową etykietą z symbolem „%” obliczyła wielkość oferowała produkty, w przypadku których dokonała obniżki względem innej ceny zamiast względem najniższej ceny sprzed 30 dni przed obniżką, a tym samym uwidoczniała ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości przy 3 rodzajach towarów na 15 skontrolowanych, co stanowi 20 % wszystkich skontrolowanych. Stąd też wagi naruszenia prawa nie można było uznać za znikomą. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, gdy konsumenci dla produktów znajdujących się na regale oznaczonym „ostatnie pary” i dodatkowo oznakowanych kolorową etykietą z symbolem „%”, czyli oferowanych do sprzedaży po obniżonych cenach, nie otrzymują rzetelnych informacji cenowych tj. dla produktów tych niewłaściwie wskazano obniżkę względem innej ceny zamiast najniższej ceny sprzed 30 dni przed wprowadzeniem obniżki, a tym samym konsumenci zostali pozbawieni możliwości oceny rzeczywistej wielkości rabatu. Dodatkowo Prezes UOKiK wyjaśnia, że podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązujących przepisów prawa i jego respektowania. To na przedsiębiorcy spoczywa m. in. obowiązek dopilnowania, by przy

oferowaniu do sprzedaży produktów konsument za każdym razem otrzymywał wyczerpującą, konkretną, rzetelną informację cenową. Podkreślić należy, iż okoliczność ta całkowicie zależy od przedsiębiorcy. Nadrzędnym celem ustawy o cenach jest bowiem ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Jak już wskazano wcześniej wprowadzenie przepisów dotyczących obniżek cenowych produktów miały na celu eliminację fałszywych obniżek i zagwarantowanie konsumentom łatwej oceny rzeczywistej wielkości rabatu i szybszych wyborów rynkowych na podstawie przejrzystych informacji dotyczących cen, a także stworzenie identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Obliczanie obniżki względem najniższej ceny z 30 dni przed wprowadzeniem obniżki miało zapobiec sztucznym zawyżaniom cen celem zwiększenia „atrakcyjność” oferty. W ocenie organu drugiej instancji przesłanka pierwsza jak i druga nie zostały spełnione, w związku z powyższym stwierdza, iż nie ma podstaw do zastosowania tego przepisu i do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, który zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o cenach. Postępowania w tym zakresie mogą być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Opolski WIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Opolskiego WIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o cenach, bowiem dla 20% skontrolowanych produktów o obniżonej cenie uwidoczniła ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie

komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało"). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ cena musi być uwidoczniona przez przedsiębiorcę w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości w momencie oferowania danego produktu lub usługi, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie (tj. uwidocznienie cen ma charakter obowiązku przedumownego) zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Podsumowując Prezes UOKiK podkreśla, że niezrealizowanie obowiązków wskazanych w ustawie o cenach zgodnie z jej art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zatem stwierdzenie - udowodnienie braku informacji w zakresie cen, jak też sprzecznego z ustawą sposobu ich uwidocznienia - jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Powyższa ustawa nie przewiduje przy tym możliwości badania przez organy Inspekcji istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Kara pieniężna powinna także odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L z 1998 r. Nr 80) nakazuje, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012 r., II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być

dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami cenowymi, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa.

Art. 6 ustawy o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 ww. ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przestanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Nałożona kara pieniężna w wysokości 800 zł, nie została wymierzona w maksymalnej wysokości, lecz w kwocie stanowiącej 4% maksymalnej kwoty, tj. 20 000 zł przewidzianej ustawowo. Wymierzona kara spełni jednak w sposób właściwy funkcje dyscyplinujące i represyjne, a także prewencyjne tak aby nie dochodziło do naruszania prawa w przyszłości i jest adekwatnym środkiem reakcji administracyjno-prawnej na ujawnione naruszenie prawa.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/